

Ἐν μέσῳ τραγικῶν σκηνῶν
κι' ὁ Φασουλῆς αὐτοκτονῶν.

Θ' αὐτοκτονήσω . . . Δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω ἐπὶ πλέον
σ' αὐτὸ τὸ δράμα τῆς ζωῆς τὸ τόσο φρικαλέον.
Ἴδού! . τριγύρω κοπετὸς ἀκούεται καὶ σάλος
καὶ ἀφελῶς αὐτοκτονεῖ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος,
καὶ νέα νόσος εἰσχωρεῖ παντοῦ τῆς κοινωνίας
τῆς αὐτοχειριάσεως καὶ τῆς αὐτοκτονίας.

Λοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων,
ἀπηύδησα νὰ ζῶ ζωὴν μονήρη καὶ ἀθλίαν,
βαρέθηκα τὸ τακτικὸν τοῦ Περικλέτου ξύλον,
πάντα τοῦ κόσμου τάγαθὰ καὶ πᾶσαν ποιικίαν.
Δὲν εἰμπορῶ, δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω ἐπὶ πλέον,
ἀπηύδησα καὶ νὰ γελῶ, ἀπηύδησα καὶ κλαίω.

Δὲν εἰμπορῶ ἐπὶ τῆς γῆς κι' ἐγὼ νὰ παίξω ρόλον,
οὔτε Ταμίας ἔγινα ποτέ μου Κεντρικός . . .
λοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ μετ' Ἀρμυρογγυροβόλον
σὰν μπεχλιβάνη Φασουλῆς καὶ ἤρωσ τραγικός.
Παρὸν ντοννὲρ θὰ σκοτωθῶ . . . βαρδᾶτε παραπέρα,
κι' ἐντὸς μικροῦ τινάζομαι ἀπάνω στὸν ἀέρα.

Νὰ σοῦφρωνα τοῦλάχιστον καθὼς καὶ ὁ Βλαχάνης,
ἔ! τότε κάπως ἡ ζωὴ ἐτρώγετο κομμάτι,
μὰ τίποτε, βρὲ Φασουλῆ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάνης
δσο κι' ἂν ρίχνης στὸν παρὰ τάχόρταγό σου μάτι,
καὶ σύρεις τὴν πτωχείαν σου εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον
ὡς τὸν σταυρὸν τοῦ ἔφεραν ὁ Κύριος ἐπ' ὤμων.

Νὰ εἰμποροῦσα νὰ γενῶ Ραυτόπουλος ἢ Τάκος,
ἢ νάβρισκα περίσσευμα καθὼς ὁ Ξηνταράκος.
Μὰ πάντ' ἀέρα κοπανῶ κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος
καὶ μ' ἔλο τὸ περίσσευμα ἐγῶμαι νέτος σκέτος,
καὶ ζῶ εἰς τὴν ἀφάνειαν ἀναίσθητος ὡς κτήνος
καὶ τρώγω τὸ κρανίον μου καθὼς ὁ Οὐγολίνος.

Δι' ἄλλους πλοῦτος περισσός, γιὰ ἴμένα μόνο ψώρα,
καὶ τίποτα δὲν ἔγινα εἰς τὴν ζωὴν ὡς τώρα,
Μόνον ἰππότην ἔκαμαν κι' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ δίπλωμα μοῦ ἔστειλαν διὰ νὰ ἔχω κύρος,
μὰ σὰν δὲν ἐκατάφερα νὰ κλέψω μιὰ φορὰ
τί ὠφελεῖ νὰ λέγωμαι ἰππότης τοῦ Σωτήρος;

Ἡ γῆ αὐτὴ παρήκμασε, ὁ κόσμος κατεστράφη,
ἐπλήθυναν οἱ ἄρχοντες, ἐπλήθυναν κί' οἱ δοῦλοι,
ἐπλήθυναν οἱ Σύλλογοι κί' οἱ δημοσιογράφοι,
ἐπλήθυναν κί' οἱ ποιηταί, ἐπλήθυναν κί' οἱ μούλοι.
Γεννοῦν ἀνθρώπους οἱ πτωχοί, γεννοῦν καί 'στό Παλάτι,
ἐγκυμονεῖ κί' ἡ Φασουλῆ κί' ἡ Μεγαλειοτάτη.

Εἰς ἑξαψιν εὐρίσκεται τὸ ἔθνος μας μεγάλην
κί' ὄλος ὁ κόσμος ἔγκυος μοῦ φαίνεται καὶ πάλιν.
'Αλλὰ ἐνῆ παρατηρῶ τὸν ὄργασμόν τοῦ κόσμου
μέ φρίκην ἀνορθώνεται ἡ φροντωτὴ μου κόμη,
καὶ σκέπτομαι καθ' ἑαυτὸν καὶ λέγω μοναχός μου
πὼς κί' ἄλλη νέα κλεψτουριά θὰ γεννηθῆ ἀκόμη.

'Στὰ ἴδια πάντα στρέφομαι κί' ἐγὼ κί' ἡ κοινωνία,
τὰ πάντα κρύα κί' ἄψυχα, τὸ πᾶν μονοτονία.
Οὐδ' ἀνευρέθη νέον τι περίσσευμα 'στό κράτος,
οὔτε καμμιά γερὴ κλεψιά δὲν ἔγινεν ἐσχάτως,
οὔτε συνέστη Σύλλογος κανεὶς τοῦ Δελτηγιάννη,
οὔτε κανένα κούνημα ὁ Νικολῆς δὲν κάνει.

Τὸ πᾶν ἀπαγορεύσεις, τὸ πᾶν ἀπελπίσια,
κί' ἐγὼ προσμένω νὰ γενῆ δευτέρα παρουσία,
καὶ νὰ στειρεύσ' ἡ θάλασσα καὶ πᾶς Ὠκεανός
καὶ σὰν χαρτί νὰ τυλιχθῆ ὁ μέγας οὐρανός,
μὰ στέκονται ἀκίνητα καὶ ἀστρα καὶ βουνὰ
κί' ὁ Σαβθαῖθ 'στοὺς οὐρανοὺς ἀπλόνει τραχανᾶ.

Λοιπὸν κί' ἐγὼ αὐτοκτονῶ, οὐδὲν μὴ κατορθώσας,
ἂν κί' εἶχα εἰς τὸν βίον μου φιλοδοξίας τόσας.
'Ἰδοὺ κί' ἐγὼ ἀπέρχομαι μετὴν λοιπὴν ἀγέλην,
ἂν κί' εἶχα ἓνα ὄνειρον φιλόδοξον ὡς Ἑλλήν,
ἀφοῦ κανὲν δὲν ἔκλεψα Ταμεῖον ἢ Μουσεῖον,
τοῦλάχιστον τὴν ὄρνιθα νὰ κλέψω τοῦ πλησίον.

'Ἰδοὺ! . . . ἰδοὺ! . . . ἀνίσχεται βαθὺς ἐμπρός μου λάκκος . . .
νά! ὁ Βλαχάνης ἀπ' ἐδῶ κί' ἐκεῖ ὁ Ξηνταράκος.
Μὰ νὰ καὶ ὁ Ραυτόπουλος μετὰ δακτυλιολιθούς
καὶ ἄλλοι κλέπται πάμπολλοι ἀνάμεσα τοῦ πλήθους.
'Εγὼ μονάχα ἔμεινα μικρὸς καὶ ἀφανὴς
καὶ οὔτε συλλογίζεται περὶ ἐμοῦ κανεὶς.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα κί' ὁ κόσμος ἄς τὸ μάθῃ
πὼς πρὶν τῆς ὥρας ἀδικα ὁ Φασουλῆς ἐχάθη.
Αὐτοκτονῶ, σκοτόνομαι . . . βαρδᾶτε παραπέρα . . .
μέ τοῦτο τὸ κανόνι μου θὰ πᾶω 'στὸν ἀέρα . . .
πλὴν φεῦ! . . . κανεὶς δὲν ἔρχεται ἀστὸς τῆς κοινωνίας
νὰ μ' ἐμποδίσῃ παρευθὺς ἐκ τῆς αὐτοκτονίας.

'Ω μαῦρε, ἀφιλότιμε, σκληρὸ καὶ κρύε κόσμε,
ἰδοὺ! ἐγὼ αὐτοκτονῶ κί' οὐδεὶς δὲν ἤλθε πρὸς με,
ἐπείνασα καὶ μ' ἄφησες ἡμέραις νὰ νηστεύω.
ἐπτώχευσα κί' οὐδὲ κανεὶς δὲν ἤλθε νὰ τὸν κλέψω,
ἦμουν γυμνός κί' οὐδὲ κανεὶς μ' ἐχάρισ' ἓναν σάκκο,
μόν' ὁ Σκουλούδης πρὸ καιροῦ μοῦ ἔδωσ' ἓνα φράκκο.

'Ας εἶχα δύναμιν κί' ἐγὼ τὰ πλούτη σου νὰ κλέψω
καὶ μ' ἓνα μόνον κεραυνὸν τὸ σύμπαν ν' ἀνατρέψω,
κατόπιν δὲ νὰ πορευθῶ 'στὴν γῆν τῶν Χανααίων
καὶ κόσμον ἐκ τῆς τέφρας σου νὰ σχηματίσω νέον,
χωρὶς Ταμεῖα Κεντρικά καὶ θήκας κειμηλίων,
ὀδόντας σπειρῶν δράκοντος καθὼς ὁ Δευκαλίων.

'Ω ἦλιε, ὁ τὸν λαμπρὸν διφρηλατῶν αἰθέρα,
ποῦ ἄνευ τῶν ἀκτίνων σου δὲν γίνεται ἡμέρα,
τὰς χρυσονώτους κράτησον τοῦ ἄρματος ἡνίας
κί' ἀνάγγειλον τὸν φόνον μου παντοῦ τῆς κοινωνίας,
κί' εἰπέ τοῦ μαύρου Περικλῆ, τοῦ φίλου τοῦ καλλίστου,
ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ δέεται συχνάκις τοῦ Ἵψίστου.

'Αλλὰ εἰπέ του ἐνταυτῆ, χωρὶς στιγμὴ ν' ἀργήσῃ,
εἰς τὸν Σκουλούδην αὐθωρεῖ τὸ φράκκο νὰ γυρίσῃ,
μέ κοπιμμένα εὐπρεπῆ τῆς εὐγενούς του γλώσσης . . .
ἐπιθυμῶ νὰ φονευθῶ χωρὶς ὑποχρεώσεις.
'Αλλὰ εἰπέ καὶ ἀσπασμοὺς 'στὴν Φασουλῆ μυρίους
κί' εἰπέ τῆς νὰ τεκνοποιῆ μετὸς Σεκρεταρίους.

'Ω! χαῖρε, προσφιλῆς Ἑλλάς μετὰ σου τὰ μέρη,
χαῖρε, Χρηματιστήριον τοῦ κόσμου καὶ λημέρι.
'Ω Σύλλογοι πολιτικοί, ὦ θρόνοι βασιλέων!
ὦ οὐρητήριον βουλῆς δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον,
καὶ οὔτ' ἐντός σου θὰ χωθῶ μετὸς τρέμουσαν καρδίαν
ὅπότεν κάμουν ἄλλοτε πολιτικὴν κηδεῖαν.

'Ἰδοὺ! ἰδοὺ! . . . μετὰ καρτερεῖ τὸ τρομερὸν κανόνι . . .
ἐντός μικροῦ τοῦ Φασουλῆ ὁ βίος τελειώνει.
Σκοτόνομαι, αὐτοκτονῶ . . . ἐτίναξα τὰ κῶλα . . .
ὄρεβουάρ, Ραυτόπουλε, Βλαχάνη καὶ Μανσόλα . . .
ὄρεβουάρ, Πρωθυπουργέ, ἀντίο, Δηληγιάννη . . .
ὁ Φασουλῆς τὸν ὕστερο χαιρετισμὸ σᾶς κάνει.

(Αὐτὰ εἰπὼν ὁ Φασουλῆς τὰ 'πίσω του γυμνώνει,
τὰ στρέφει δὲ ὀλόγυμνα ἐμπρός εἰς τὸ κανόνι,
ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Περικλῆς κατεσπευσμένως φθάνει
καὶ τὸν καλὸ σου Φασουλῆ ἀπὸ τὸν σβέρκο πιάνει,
καὶ πέρνει δρόμῳ κοντόξυλα καὶ τὸν ξυλοφορτώνει
καὶ οὕτω πὼς ὁ Φασουλῆς τὸν σκοτωμὸ γλυτώνει).

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'στό σπῆτί μου ἀνέβη
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μέ ξενοδοχεῖον Ξύθη — δρό' στο λάδι τρεῖς' στο ξύδι.

μέ Χημεῖον, μετὰ μιά μάνδρα, — μετὰ μιά οἰκοδομή,
καὶ μετὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.